

Full diocesà

18 d'agost del 2019

La festa major

L'estiu és el període de l'any en què es concentra el nombre més elevat de festes, i molt especialment a l'entorn de la diada de l'Assumpció de Maria, el dia 15 d'agost. La festa major és un moment de trobada entre els veïns a la plaça, amb els familiars a la taula i amb aquells que tornen durant uns quants dies al seu lloc d'origen. Tots ells, grans i petits, cerquen en aquestes dates un enllaç de germanor.

Aquest esperit de joia no ens pot fer oblidar el motiu principal de les festes. Commemorar i fer memòria de la Mare de Déu, o d'aquell sant o santa que per la seva vida exemplar ha estat elegit, des de fa segles, com a patró de la població; aquesta és la veritable essència de la festa.

Al llarg dels anys, els actes de la festa van canviant i s'adapten als temps i a la gent. Però mai no hi pot faltar l'ofici de festa major, que recorda aquests orígens i que per a nosaltres, els cristians, ha de continuar essent el gran acte central de les nostres vides.

Mentre soni la música, dansin els gegants, jugui la mainada i ballin els grans, no podem oblidar que allà dins l'església hi ha els grans protagonistes de la festa: la Mare de Déu i els sants i santes que ens han precedit en la nostra fe.

Preguem perquè, com a comunitat, aprofitem el dia més joios de l'any per a fer-ne festa major.

«Jesús deia als seus deixebles: "He vingut a calar foc a la terra"»

Diumenge XX durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Jeremies

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició.» El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans.» El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam.» Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta Jeremies abans no es mori.» (38,4-6.8-10)

Salm responsorial

Senyor no tardeu a defensar-me.
(Salm 39)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatre, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang. (12,1-4)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de

passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.» Deia també a la gent: «Quan veieu sortir un núvol a ponent, dieu tot seguit: "Ja ve la pluja." I efectivament, la pluja arriba. I qual el vent bufa del sud, dieu: "Farà calor." I en fa. Hipòcrites! Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, i ara no endevineu quins moments esteu vivint? Per què no judiqueu vosaltres mateixos què heu de fer?» (12,49-57)

«Envoltats d'un
núvol tan gran de
testimonis, que
ens ensenyen com
hem de viure la fe,
alliberem-nos de
tot impediment i del
pecat, que amb tanta
facilitat ens lliga»

Temps de crisi

Jean Hakolimana, prev.

És una llàstima que la paraula *crisi*, amb el temps, hagi agafat mala pols que l'ha deixada desnaturalitzada. Etimològicament, *crisi* en grec vol dir, entre altres coses, 'decisió'. D'aquí que un temps de crisi ens planteja reptes i ens demana decisions inajornables. El temps de crisi ens treu de la tebiesa, ens obliga a definir-nos, posicionar-nos, prendre partit. La crisi ens treu del confort de la confusió i ens aboca a la responsabilitat de la claredat. Així que Jesús no busca espantar-nos quan anuncia la seva vinguda en termes de foc encès i de divisió. El compromís amb l'evangeli no pot deixar-nos en un terme mitjà, excepte en cas d'un compromís a mitges. Quan és complet, tard o d'hora genera una crisi, un temps de decisió i posicionament clar.

En moltes llars, es comença a viure l'experiència dolorosa de viure dividits precisament per diferents postures respecte a la fe. Els cristians hem d'aprendre a viure la nostra fe en aquesta nova situació. No serem fidels a l'evangeli si, per mantenir una falsa pau i una falsa unitat familiar, ocultàvem la nostra fe en l'íntim del nostre cor, avergonyits de confessar-la o bé desvirtuant-la traient-li tota la força que té d'interpel·lació a tot home de bona voluntat. Hem d'aprofundir més en el missatge de Jesús per a saber «donar raó de la nostra esperança» davant d'altres postures possibles davant la vida. El veritable cristià porta la «revolució» en el seu cor. Viu buscant ardentment que el foc encès per Jesús cremi cada vegada més en aquest món. Però, primer de tot, s'exigeix a si mateix una transformació radical. Emmanuel Mounier deia: «Només es demana als cristians que siguin autèntics. Aquesta és la veritablement revolució.»

La imatge

He vingut a calar foc a la terra. Una bona flama! La divisió serà en el si de la mateixa casa. El judici de Déu: qui està per l'obra de Déu i qui s'ho munta d'una altra manera.

El baptisme que Jesús ha de passar és sobretot la seva mort: per això ha vingut, per donar vida. De la qual vindrà el do del seu Esperit. Ser cristià, deixeble, no és còmode: provoca divisió, però obre a una nova vida.

Foc (2016). Jennifer Walton

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

19 dilluns

— Sant Magí

Jt 2,11-19/Salm 105/Mt 19,16-22

20 dimarts

— Sant Bernat de Claravall

— Sant Samuel

Jt 6,11-24a/Salm 84/Mt 19,23-30

21 dimecres

— Sant Pius X

Jt 9,6-15/Salm 20/Mt 20,1-16

22 dijous

La Mare de Déu, Reina

Jt 11,29-39a/Salm 39/Mt 22,1-14

23 divendres

— Santa Rosa de Lima

Rt 1,1.3-6.14b-16.22/Salm 145/
Mt 22,34-40

24 dissabte

— Sant Bartomeu Apòstol

Ap 21,9b-14/Salm 144/Jn 1,45-51

25 diumenge XXI de durant l'any / Cicle C

— Sant Josep de Calassanç

— Santa Patricia

Is 66,18-21/Salm 116/He 12,5-
7.11-13/Lc 13,22-13

La parròquia, comunitat de deixebles de Crist

Romà Casanova, bisbe de Vic

El cristià és deixeble missioner. L'evangelitzador és el qui sempre es deixa evangelitzar; és a dir, el qui contínuament escolta l'evangeli i deixa que l'Esperit Sant modeli la seva vida. L'autèntic cristià és el qui viu en conversió contínua, el qui viu en el camí de la santedat. Per això també hauríem de dir que una parròquia és la comunitat dels qui viuen la santedat en camí. La santedat dels qui no defalleixen, malgrat les seves mancances i els seus pecats, per a deixar-se rescatar i guarir cada dia per la misericòrdia de Déu. La santedat dels qui posen la seva confiança, no en les seves forces, sinó en la gràcia de Déu, en l'amor misericordiós de Déu. Redescobrir la misericòrdia de Déu i el sacrament de la penitència és una necessitat contínua per a la nostra autèntica vida cristiana.

L'escolta de la Paraula i la valorització de l'Eucaristia han de ser els pols de la vida personal i comunitària dels deixebles missioners de Crist. La lectura, l'estudi, la meditació i la contemplació de la Paraula han de ser opció quotidiana. Una paraula que arribi a la vida, que il·lumini els goigs i les penes de cada dia i que obri camins de fidelitat a Déu en el servei als homes. La redescoberta de la força transforma-

dora de l'Eucaristia, perllongada en l'adoració eucarística, és camí de forja d'autèntics deixebles evangelitzadors. La pràctica de l'adoració eucarística amb joves és un camí a potenciar en les nostres comunitats cristianes. També una altra aportació dels nostres temps és l'estima a la pregària del sant rosari, especialment entre el jovent, la qual es converteix en escola de pregària.

L'espiritualitat pròpia del deixeble de Crist en el si d'una parròquia, comunitat de comunitats, en quant centrada en la Paraula i en l'Eucaristia ha de portar a donar un testimoniatge pasqual: amb Jesús, «morir per viure». Maldar per tenir un estil de vida del qui fa do d'ell mateix, una vida lliurada al servei dels germans per amor a Déu; i tot això amarat amb una empremta de sobrietat, solidaritat, veritat i, amb l'encíclica *Laudato si'*, una ecologia integral. És a dir, una manera de viure que lluita per ser coherent amb l'Evangeli, amb un estil evangelitzador, com ens ensenya Francesc, papa, «que realment arribi a tothom sense excepcions ni exclusions, en què l'anunci es concentra en l'essencial, que és el més bonic, el més gran, el més atractiu i alhora el més necessari» (EG, 35).

